



Πάντοτε έγραφα καλύτερα όταν σε έφερνα στη σκέψη μου. Όταν άφηνα τη σκέψη μου να με φέρει κοντά σου, μόνο τότε έγραφα, μόνο τότε είχε αξία η έξηβος αγάπη μου. Μακριά από κάθε σεμνοτυφική κατήφεια και δνόφο, μακριά από εσένα, η ατρέκεια διαφορετική, ο άκρατος νους μου ακραιφνής ων, και όμως άδραστος και λοίσθος, άμα δε και ακήλητος και έρημος και μόνος. Σαν τον ποιητή περιφέρομαι στο λαβύρινθο των συναισθημάτων μου, άραγε από πού αρχή να κάμνω, πώς να μεταυγάζω όσα άτρεστα μου υπενθυμίζουν γύρω μου πως υπάρχω, πως ακόμη μακριά σου και ζω!

«Κι ο ποιητής αργοπορεί κοιτάζοντας τις πέτρες κι αναρωτιέται, υπάρχουν άραγε ανάμεσα στις χαλασμένες τούτες τις γραμμές, τις ακμές, τα κοίλα και τις καμπύλες, υπάρχουν άραγε εδώ που συναντιέται το πέρασμα της βροχής, του αγέρα και της φθοράς, υπάρχουν, η κίνηση του προσώπου , το σχήμα της στοργής, εκείνων που λιγότεψαν τόσο παράξενα μες στη ζωή μας, αυτών που απόμειναν σκιές κυμάτων και στοχασμοί με την απεραντοσύνη του πελάγου»[ T.S. Eliot, Έρημη Χώρα]. Ωσαύτως αργοπορώ, ενθυμούμενος κάθε στιγμή της

διαϋποκειμενικής μας μονοκρατορίας, τότε που ζούσαμε σε έναν δικό μας κόσμο, σε έναν κόσμο διώμοτο με υποσχέσεις ζωής, με υποσχέσεις ζωής που φάνηκαν αδύνατες να ζήσουν, παρά μόνο δυνήθησαν και ανδρώθηκαν και εναβρύνονταν πως τάχα ζουν επειδή δε μπόρεσαν να υπάρξουν. Και εξομιλέω μετά των ανόμων της αρεσκείας μου και εξοίχομαι άγοος, καθώς "πάντα τέφρα, πάντα σκιά".

Πάντοτε έγγραφα καλύτερα όταν σε έφερνα στη σκέψη μου. Ενθυμούμενος τις έναστρες ουρανοστόλιστες βραδιές, εκείνα τα βράδια που η οσμή της αγαπητικής σύμπνοιας δε χωρούσε, θαρρώ δεν ήθελε να χωρέσει σε μόνο δύο καρδιές και διέραττε τα όρια του χρόνου και μας ταξίδευε ωςάν "άβουλα παιδία", και μας ταξίδευε και μας ταξίδευε. Τότε σε αγάπησα, τότε που αφέθηκα στην ολότητα του συγκεκρισικού "γίγνεσθαι" του νοός σου, ως η ενάλλαγη των συναισθημάτων μου άχρωμη πια και χρονοβόρα, ανούσια πια και αβαθής και αδώμητος. Θυμάσαι τότε; Όμορφα περασμένα χρόνια που έμαθα να αγαπώ, έμαθα να υπάρχω μαζί σου, να θρώσκω, να σκέπτομαι, να ζω!

Πάντοτε έγγραφα, μα τώρα διαβάζω τα γραφόμενά μου και συμπληρώνω το τέλος τους. Τι και αν δεν τα διάβασας ποτέ! Πάντοτε έγγραφα, ξέρω, πάντοτε μάθαινες, πάντοτε διάβαζες το τέλος των γραπτών μου! Τώρα ωςάν άλλος Χάϊντεγγερ συνήθισα την απουσία σου, αγάπησα την άμορφη σιωπή σου και όπου "ολότητα" το "Sein"[Είναι] έγγραφα, και όπου "υποκείμενο" έγγραφα "Dasein"[Είναι - εκεί]. Και όπου πράξη έγγραφα "Zuhandenheit" και όπου όνειρο "fausseconscience"[πλανημένη συνείδηση]. Τότε σε αγάπησα και άφησα να με κυριεύσει η ουτοπική μορφή της υπέρβασης στην αφηρημένη μονομέρεια, ξέρεις, τότε που πίστευα στην υπερκένωση των άμοιρων βουλευτικών μου επιθυμιών, τότε που άδοτος και πλημμελής αποζητούσα τη ζέση και το άγγιγμα των νοερών σου ενορμήσεων.

Τώρα πια σκαρδαμύσσω και αδημονώ, αγωνιώ μήπως πάψω να ονειρεύομαι, μήπως αρκεσθώ στην άγραν του ονείρου και εξαπατηθώ και πάλιν τα χάλαρα εμφανισθούν εμπρός μου. «Φωνές από την πέτρα από τον ύπνο, βαθύτερες εδώ που ο κόσμος σκοτεινιάζει. Μνήμη του μόχθου ριζωμένη στο ρυθμό που χτύπησε τη γης με πόδια λησμονημένα. Σώματα βυθισμένα στα θεμέλια του άλλου καιρού, γυμνά. Μάτια προσηλωμένα, σ' ένα σημάδι που όσο κι αν θέλεις δεν το ξεχωρίζεις. Η ψυχή που μάχεται για να γίνει ψυχή σου»[T.S. Eliot, Έρημη Χώρα].

Πάντοτε έγγραφα όταν σε έφερνα στη σκέψη μου, μα τώρα πια δεν καταδέχομαι να γράψω. Που καιρός πια, που διάθεση για σκέψη! Γιατί μια φορά αγάπησα και από τότε, δεν καταδέχομαι πάλι να αγαπήσω.

Δημητρίου Π. Λυκούδη

Θεολόγου - Φιλολόγου, Υπ. Δρος Παν/μίου Αθηνών

**Πηγές:** [theologikoanalogio.wordpress.com](http://theologikoanalogio.wordpress.com) - [llazaros.blogspot.gr](http://llazaros.blogspot.gr)